

5 Νοεμβρίου 2020

Άγιος Νεκτάριος, «Άγιέ μου και θείε μου, σ' ευχαριστώ»!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο άγιος Νεκτάριος, Επίσκοπος Πενταπόλεως και ο ανιψιός του Αναστάσιος Κεφαλάς, αγιογράφος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέντευξη του Αναστασίου Κεφαλά ανιψιού του αγίου Νεκταρίου στον Μανώλη Μελινό.

[...] Αναστάσιος Κεφαλάς: Διότι, κύριε Μελινέ, όταν ήρθε η εποχή να πάω στην Αλβανία, μου συνέβη γεγονός θυμαστό. Παρ' ότι ήμουν του ναυτικού επειδή είχα γεννηθεί στη Χίο, μας 'ριξαν στο πεζικό γιατί είχε ανάγκη το κράτος. Όντως πήγα.

Έλαβα μέρος σε μια μάχη στην περιοχή Πωπότιστα, μέσα στην Αλβανία, κοντά στην Κορυτσά. Ήταν χωριό. Πολεμήσαμε με τους Ιταλούς εκεί. Αλλά κι οι Αλβανοί δεν μας άφηναν ήσυχους.

Θα σας διηγηθώ τώρα ένα από τα ζωντανά θαύματα του Αγίου [του αγίου Νεκταρίου] μας. Ήταν Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1940. Αμέσως μετά την κήρυξη του πολέμου. Στην αρχή μας είχαν στείλει στα σύνορα της Αλεξανδρουπόλεως. Κατόπιν μας μετακίνησαν.

Μανώλης Μελινός: Μήπως θυμάστε σε ποιο τάγμα υπηρετούσατε;

Αν. Κεφαλάς: Ναι. Εικοστό τρίτο σύνταγμα πεζικού. Ήταν των νήσων Λέσβου, Χίου και Σάμου. Μας είχαν ρίξει όλους εκεί. Λοιπόν, όπως βαδίζαμε για να πάμε στο προκαθορισμένο σημείο ν' αναλάβουμε τις θέσεις μάχης, παραπάτησα σ' ένα

φράχτη με ξύλα και αγκαθωτά σύρματα που ήταν καλυμμένος από το χιόνι και δεν φαινόταν τίποτε.

Το μέρος για μας, καθώς ήταν χιονισμένο, φαινόταν ίδιο. Μέρα μεσημέρι αυτά! Εκεί καθώς βαδίζαμε, χώθηκε το πόδι μου κι έπεσα στο βαθύ χαντάκι. Καθώς έπεφτα, ακούω μια φωνή, τη φωνή του λοχαγού μας:

- Πάει ο Κεφαλάς, τον χάσαμε.

Εγώ είχα κυριολεκτικά χαθεί μέσα στα χιόνια. Ήταν κατηφορικό το βουνό εκεί. Φράχτης εδώ, φράχτης παραπέρα. Πέφτοντας έκανα δυο-τρεις βόλτες. Ευτυχώς πού είχα στην πλάτη μου το γυλιό (σ.σ. ο σάκος με τα είδη εκστρατείας που μεταφέρει ο κάθε στρατιώτης στην πλάτη του). Είχα και το όπλο μου.

Ο λοχαγός δίνει αμέσως εντολή:

- Ψάξτε να τον βρούμε τον Κεφαλά! Γρήγορα.

Εγώ - για να καταλήξω γιατί σας λέω όλη αυτή τη λεπτομέρεια - αισθάνθηκα ένα «χέρι»! Μια δύναμη στον αυχένα να με τραβάει προς τα πάνω! Κάτι σα να με σήκωνε από τους ώμους. Βγήκα έτσι από τα χιόνια κι έπεσα ανάσκελα στο χιονισμένο έδαφος.

Έτσι καθώς ήμουν, κοίταγα τον ουρανό και είπα: «Άγιέ μου και θείε μου, σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ που με βοήθησες. Το 'ξερα πως θα 'ρθεις».

Το 'λεγα κι έκλαιγα. Σημειώστε ότι είχα μαζί μου την εικόνα του Αγίου.

Μόλις με είδε ο λοχαγός, μου λέει:

- Τι έγινες, βρε Κεφαλά; Ξαναζωντάνεψες; Εσύ πήγες στο θάνατο και γύρισες...

- Ε, όχι και στο θάνατο, κύριε λοχαγέ.

Αισθανόμουν σαν να με τραβούσε ένας γερανός. Ελαφρότατος βγήκα κι έπεσα ανάσκελα. Το χιόνι έπεφτε στο πρόσωπό μου. Το αισθάνθηκα σαν αγίασμα. Δεν ξέρετε πόσο πολύ ευχαριστήθηκα.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μανώλη Μελινού, «Μίλησα με τον άγιο Νεκτάριο, Συνεντεύξεις με 30+1 ανθρώπους που τον γνώρισαν», α' τόμος. Η φωτογραφία του Αναστασίου Κεφαλά ελήφθη από το ίδιο βιβλίο.